

מדי יום מתפרסמות „דיעות“ מצוברקות

הסותרות זו את זו - ושכולן יחד יוצרות נורמה חדשה של שקד

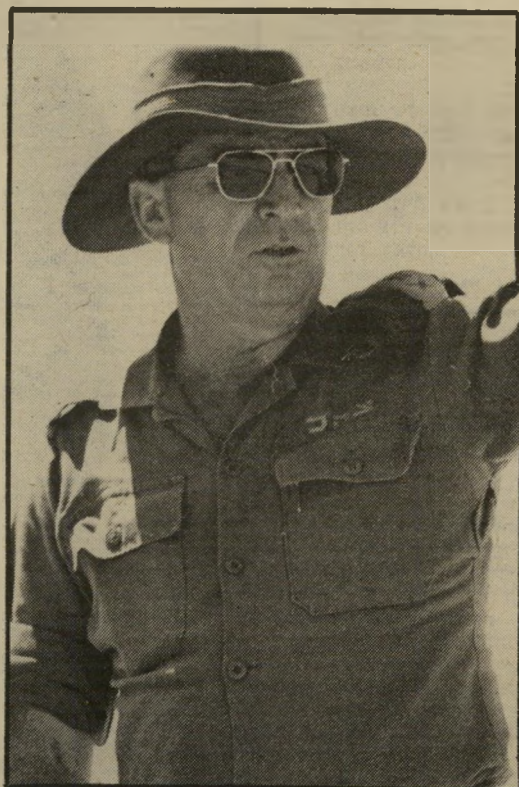
ההיחל, איזו המפתח!

האמיתיות של המילחמה. עדיין הם מנסים להולך שולל כאשר למהלכה, ובקשר לדרך שבה נפלו ההחלטות. הם זוכים בשיתוף פעולה מצד רוב השרים, וחלק גדול מהעיתונאים נוטים גם הם חלק במערכת ההטעיה, ששוב אי אפשר להסתירה מאחורי גבו הגדול של „ערפל הקרב“. „העולם הזה“ חשף כבר (הכיוון, „העולם הזה“ 2339) חלק מן הכוזבים האלה, 14 במיפרי. כאן נחשפים כמה מן הכוזבים שנוספו בימי תיים. זהו פרק נוסף בילקוט הכוזבים של מילחמת ההלכנון.

כפי שמעמיקה ממשלת ישראל לשקוע בכוזב הלכנוני — וזה שקוע בו את זנה? — כך תופה וגדל מסך השקרים. מגמת מערכת הכיוזב האדירה אינה להטעות את האזינים הישירים — אשף הסורים — ומטרתם אינה גם לזרות חזק בעיני המעצמות. מערכת הכיוזב מכוונת נגד הידי צה"ל ונגד העם בישראל. אדריכלי המילחמה הזאת — מנחם בגין ואריאל שרון — מתפים בשקר על שקר. עדיין הם מנסים לטשטש את האמת כאשר למטרות

מהי „תשתית המחבלים“?

הראשון שהתחיל לדבר על „תשתית המחבלים“ שהתגלתה בלבנון? היה שרהביטחון. אריאל שרון. בראיון

הרמטכ"ל הוא גילה את האמת

לחוכנית הטלוויזיה מוקד ב-16 ביוני 1982. מאותו יום ואילך נעשה שימוש נרחב במערכת הפחדה. „התשתית“ עמדה במרכז. כמה מהעיתונאים — וכמעט כל השרים — ייתפו פעולה במרץ רב. כתב-טלוויזיה תיארו מסעות מפחידים בתוך בונקרים ענקיים של תחמושת. כותרת ביומן ידיעות אחרונות 28 ביוני, זעקה: „150 משאיות עמוסות נשק שלל מגיעות מדי יום מלבנון.“

כדי שהעם בישראל יראה במו עיניו את „התשתית“ הנוראה אשר אימה עליו. אף ערך צה"ל תערוכת נשק שלל בגנייה התערוכה בתל-אביב, שהפכה בינתיים לתערוכה נודדת.

הסיפור על „התשתית“ הוא כמעט מגוחך. אלוף במילואים אמר ב-3 ביולי לכתב על המשמר, לוי מורג, כי „כל הנשק שנמצא, כולל כוח האדם של אשף, הוא לכל היותר שווה לחמש חטיבות (דיוויזיה)“. המספרים מאשרים הערכה זאת. מיספר הרובים שנמצאו במחסני אשף היה כ-12 אלף — בערך מיספר החיילים בדיוויזיה בצבאות המערב. מיספר הטנקים שנתפסו מידי אשף היה 300 — פחות מעשרה גודים, או שלוש חטיבות. רוב הטנקים היו מדגם טי-34, טנק סובייטי שהופעל במילחמת העולם השנייה נגד נצרים גרמניים, בעל שריון עלוב ותותח נחות. כמויות התחמושת שנמצאו לא יכלו לספק תעסוקה לזמן רב בתנאי-קרב לטנקים ולתותחים שנתפסו.

יותר מכך: סוגי הנשק השונים — רובים סובייטיים לצד רובים אמריקאיים ואירופיים, תותחים מסוגים שונים וסוגי תחמושת רבים מספור, מוכיחים כי לא היה ברשות אשף יותר מאשר מחסרנשק שלא יכול להיות לו שימוש רב בתנאי המערכה של קרב מודרני, הדורש האחדה מכסימלית מבחינת ציוד-הלחימה.

הפצת הבדותה על „התשתית“ העמיקה את חוסר האמון של חיילי צה"ל בהנהגה המדינית. כל חייל קרבי יודע יפה מהו סדר-גודל של אונדה בצה"ל, ומה נמצא בימ"חים (יחידות מחסני-חירום) של אונדות קרביות. סדר-הגודל של הציוד שנתפס בלבנון עורר רק בדיחות אצל החיילים. עומת זאת, אפשר היה לעורר פחד בעורף האשף ל„תשתית“ האמיתית.

מה אפשר ללמוד מקיומה

של ה„תשתית“?

בנאום שנשא שרהביטחון, אריאל שרון, בטקס סיום של בית-הספר הצה"לי לפיקוד ומטה, הוא ניסה לומר שמילחמת הלבנון היתה מעין מכת-מנע מקדימה. נגד מילחמה כוללת שתיכננו הסורים ואשף. הצהרון ידיעות אחרונות, 7 ביולי, דוח: „שר הביטחון גילה בדבריו, כי אשף התכוון לפתוח עוד השנה במאבק רציני ביותר, עד כדי מילחמה כוללת, כדי להביא את ישראל בשלב הראשון להקמת מדינת פלסטינית. את ההערכה הזאת ביסס שרון על „התשתית“. אלה היו דבריו: „כל מי שביקר באזורי הלחימה וראה את מערכי המחבלים, את המקומות שבהם הציבו תותחים

ביירות — זהו המאבק על ארץ-ישראל, מילחמה באויב העיקרי שנלחם בנו על על ארץ-ישראל זה מאה שנים.“ בניסוח אחר, פירוש הדברים הוא זה: התנועה הלאומית היהודית והתנועה הלאומית הפלסטינית מנהלות מאבק על ארץ-ישראל-פלסטין מזה מאה שנים. על-פי תפיסתו של הרמטכ"ל, על ישראל להשיג שליטה מלאה בכל ארץ-ישראל שממערב לירדן. דבר זה אפשרי רק אם תחולל התנועה הלאומית הפלסטינית. מילחמת הלבנון, שהיית כוחות צה"ל בלבנון והקרב על ביירות ועל חיסול אשף, מטרתם היא לחסל את התנועה הלאומית הפלסטינית, ולהביא ליצחון של הקו הלאומי בישראל, „במאבק על ארץ-ישראל“. תפיסה זו של הרמטכ"ל מתיישבת גם עם היעדים האמיתיים של אריאל שרון — סילוק אשף לסוריה ומשם לירדן, הפיכת ירדן למדינה פלסטינית, וסיפוח הגדה המערבית לישראל („העולם הזה“ 2300, 27 בספטמבר 1981).

כמה אזרחים נכגעו במילחמה?

ממשלת-ישראל מסרה הערכות מגוחכות וחסרות כל שחר על מיספר הלבנונים והפלסטינים שנפגעו במילחמה. התמנה לכך השר יעקב מרדור, שהוא בלא ספק המומחה של הממשלה לסוג מסויים של אינפורמציה. ב-24 ביוני מסר מרדור לכנסת כי „נהרגו 314 לבנונים, ומיספרם עלול להגיע ל-400“. מאז לא פורסמה ישראל שום הערכה על מיספר הנפגעים האזרחיים, בשעה שתותחי צה"ל מפגיזים באופן שיטתי את ביירות המאוכלסת באזרחים.

קשה לדעת מהו המיספר המדויק של הנפגעים, אך דובר של מישטרת לבנון פירסם מיספרים, שמומחים של סוכנות הביון המרכזית של ארצות-הברית אימצו אותם. על-פי המיספרים, שנמסרו על-ידי מישטרת לבנון כמה ימים אחרי שמסר מרדור את הערכתו בכנסת, נהרגו בלבנון 9,862 אנשים, ובכלל אנשי אשף ואזרחים לבנוניים ופלסטיניים. המישרד ליחסי-ציבור של המיש-ירה לביטחון פנמי בלבנון מסר על כ-18 אלף פצועים. סוכנות הביון האמריקאית מסרה לסנאטורים של ארצות-הברית, כי 100 אלף אנשים נותרו ללא קורת-גג. קשה לאמת מיספרים אלה, אך לנוכח כמות ההרג בערי לבנון ובביירות, אפשר להניח כי מיספרים אלה קרובים לאמת הרבה יותר מהמיספרים המגוחכים שמסר יעקב מרדור.

מי החחיל ב„מילחמת ההתשה“?

במילחמת הלבנון צץ הביטוי „מילחמת התשה“ פעמיים. בפעם הראשונה — עם תחילת המילחמה, כאשר בעיקבות הפצת חלי-האוויר בביירות הופגזו ישובי הצפון במשך כמה שעות. הצורך „למנוע מילחמת התשה“ שימש כאחת העילות למילחמה. שגם המערך הסכים לה בפה מלא. בימים האחרונים צץ הביטוי הזה שנית. דוברי הממשלה ולא מעט עיתונאים, המשתפים פעולה במערכת הכיוזב, מתארים את הקרב הארטילרי המתנהל עתה בביירות כ„מילחמת התשה“ שהתחילה רק עתה. תיאור זה בא כדי להצדיק פריצה של ישראל לביירות המערבית, אם יחליטו על כך אריאל שרון ומנחם בגין.

למעשה התחילה „מילחמת ההתשה“ מ-2 כבר ביום שישי, 9 ביוני, כאשר הוחלט על הפסקת-האש הראשונה, וצה"ל היה במבואות ביירות. בדיעבד הודו אריאל שרון, מנחם בגין ודובריהם, כי ישראל היא שיוזמה את המשך האש. שרון אמר: „לא נחזיר החרב לנדה עד שיתלכו המחבלים מביירות“ (6.7.1982). יש עדויות רבות מספור על כך, שישראל היא שהפרה שוב-ושוב את הפסקת-האש, כדי להגיע לשליטה בכביש דמשק-ביירות, וכדי ל„הק את הכיתור“ סביב מערב-ביירות, אך רבים מהעיתונאים שיתפו פעולה עם שר הביטחון, ושוב-ושוב פתחו את ידיעותיהם במילים „המחבלים (או הסורים) פתחו באש וצה"ל הגיב.“ רק בימים האחרונים נאלצו חלק מן העיתונאים לחדול מן הכוזב הזה, שאיש כבר לא האמין בו, אחרי שהשר תחרו חלק מחיילי המילואים משרותם בלבנון וסיפרו בעורף את האמת על זהות יוזמיה של „מילחמת ההתשה“. שלמה פרנקל

ומאגרי נשק — יודע מה היו כוונותיהם.“ השר דויד לוי, בראיון לטלוויזיה ביום שישי, ב-9 ביולי, הודיע גם הוא שצה"ל היה הייב לרוס את „תשתית המחבלים“, בטרם תופנה כלפי ישראל.

בשר דויד לוי אפשר לחשוד כי היה תמים, והוא חסר כל הבנה בצבא. לעומת זאת חטא השר שרון בהטעיה מכוונת, אם ביקש להסיק מתוך „המערכים“ ו„התשתית“ של אשף בדרום-לבנון, כי בדעת אירגון השיחור הפלסטיני היה לצאת למילחמה כוללת נגד ישראל. קשה להעלות על הדעת שאשף היה יוצא לקרב נגד העוצמה הצבאית הגדולה ביותר במזרח התיכון — זו של צה"ל — כשלהשתו אונדה אחת, המצויידת בציד נחות, וללא כל כוח אווירי. במילחמת ששת הימים, למשל, היו לפלסטינים שלוש חטיבות חי"ר ברצועת-עזה, ובתוכניות-הקרב של צה"ל לקראת מילחמה זאת לא הוקדשה להן כמעט תשומת-לב. כאשר אמר שרון כי אשף התכוון להשתמש בעוצמתו הצבאית כדי „להביא בשלב הראשון“ להקמת מדינה פלסטינית, הוא מגלה את דעתו על האינטליגנציה של שמעי, הנוכי בית-הספר לפיקוד ומטה של צה"ל והעם כולו, שדברי שרון הועברו אליו באמצעות נאמו לפני הקצינים.

מה היתה עילת המילחמה?

בשבועות הראשונים נמסרו הסיבות הבאות: „כדי למנוע מילחמת התשה“, כדי להגן „על שלום הגליל“, וכדי „להרחיק את ישובי הצפון מרחק 40 קילומטר“ מתוחי אשף. בינתיים נוספו העילות הבאות: „כדי להרוס את תשתית המחבלים“ כדי „למנוע מילחמה כוללת נגד ישראל“, וגם כדי „להשיג שלום עם לבנון.“

את הסיבה האמיתית למילחמה חשף דווקא הרמטכ"ל, רביאלוף רפאל איתן, בראיון שהעניק לשבוע-ענו, „במחנה“. איתן אמר את הדברים בסיגנונו המיוסס פס: „שהיינו בלבנון משרתת את המאבק על ארץ ישראל. זאת היא הנקודה. גם כל המילחמה הזאת על